

Fesztivál valamikor

Koncz Csilla

Reggeli óriási fej, tele a tegnapi/aznapi zúgással, s még benne zakatol az éjjeli vonat is. Remegő föld emlékei. Ráragadt, átizzadt, poros ruhák. A sátorba betűz a nap. Lábszag terjeng, forró a levegő. Kidugja a fejét.

„Vajon hogy kerültem ide, és akkor melyik sátorban felejtettem a szüzességemet? Milyen volt a várva várt koncert? Emlékszik rá a fene. Fények, dobok, nyelvek rémlenek. Hol van egy fogkefe?”

A vécék természetesen tele, jobb esetben csak ennyi a bajuk. A zuhanyzók még zárva. Csak egy jó fogmosás menti meg a nyomorúságos reggelt, délelőttöt. Inni kellene valamit, mert sok a homok a szájban. Egy ismeretlen arc integet, hangosan köszön. Talán a koncerten találkoztak.

A szomszéd sátor telchányva, a pénztárcák eltűntek. Talán sörre maradt valami apró.

A menü mára pusztá kenyér, sör, cigi. És ez így van jól.